

ΣΤΙΧΟΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗΝ

ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

[Στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ]

Τὸ γάλα ἐγὼ ποῦ βύζαξα χολή δὲν μοῦχει γίνει,
Μηδὲ τὸν κόρφο ποῦγεργα παιδί θ' ἀπαρηθῶ.
Θοῖμμα τὸ καινουργιόφτιαστο ποδοπατῶ λαγῆνι,
Καὶ δὲν μὲ σκιάζει ἄν ματωθῶ.

Νάνι, κοιμήσου ὀλόγλυκο, μικρὸ πουλί μου, νάνι·
Ὡ λατρευτὸ νανούρισμα, δὲν σὲ ξεχάνω ἐγώ,
Κι' ὅσο σὲ λένε πρόστυχο δασκάλοι ἢ λαοπλάνοι,
Τόσο σὲ λέω θαυματουργό.

Μαρνοῦλα μου, ὦ μυριόχαδη λαλιά, χαριτωμένη·
Πατέρα, ποῦγες σὶν μιλιὰ καὶ γνώση περισσή·
Σπιτάκι, στράτα μακρονή στὸ ἡλιόφωτο λουσμένη,
Καὶ σὺ, ὦ ἀγάπη μου χρυσή.

Πρώτη μου ἀγάπη, ἀειπάροθεο κι' ἀφίλητο μου ἀχεῖλι
Μ' ἀνθόχνια λαλήματα κορυφοκελαϊδισιά,
Σεῖς τὸ ἄχαρο ὁδηγᾶτε μου κι' ἀνήμπορο κορδύλι,
Τὰ παρωραῖα γὰ γίνοντε ξεχωριστά.

Καὶ σύ, ὦ τραγοῦδι μου ἐθνικό, ποῦ ἀπ' τῶν Ψαρῶν τὴ ράχη
 Στοῦ Μέλη γοργοπέριναγες τὰ σιωπηλὰ νερά,
 Καὶ ὦ παραμύθια, ποῦ ἡ γιαγιά μου ταίριαζε μονάχη,
 Κι' ἀτέλειωτα ἡ καρδιά μου λαχταροῦ.

Χαίρετε, ὦ ἑσεῖς, γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἀνίδεους, χυδαῖα !!!
 Πλασμένα ἀπὸ σκλαβόχειλα καὶ πόνο καὶ θρακιά,
 Ποῦ γιὰ τὰ τρέξῃ ποταμὸς ἡ βουβαμένη ἰδέα,
 Πύρινη ἀνοίξατε αὐλακιά.

Χαῖρε, ὦ σὺ Γλωσσα, ποῦ κλαψα παιδὶ χαροκαμένο,
 Σὰν μίλαγα σιτὴν Παναγιὰ λογάκια ταπεινά,
 Καὶ δέξου με γιὰ λειτουργὸ μικρὸ κι' ἀποροιχμένο,
 ὦ ἀθάνατη, τὰ ψάλλω σου Ὡσανά !!!

[Σμύρνη, Μάρτιος 1911]

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ

Οἱ συνωμοταὶ κατὰ τῆς καθαραιότητος